

som en væsentlig Del af Kommuneskatten. Dette er ikke stet i Flertallets Forslag. Vel er Betegnelsen „Stat af Formue- og Leilighed“ bibeholdt, men denne Skat er i Virkeligheden enten helt (§ 1 b og § 4) eller tilbøds (§ 2 sidste Passus) fra en personlig Skat forandret til en Beskatning af adskillige Indtægtskilder. At den Del af de kommunale Skatter, som nu lignes paa Hartkornet, ogsaa kunde ramme andre faste Eiendomme, saasom Fabrikker m. m. og andre industrielle Foretagender, anser ogsaa jeg for meget ønskelig, men jeg tror, at en saadan Reform kun kan gennemføres ved Regeringens Initiativ.

Sluttelig skal jeg bemærke, at jeg er enig i de af Flertallet i §§ 1 a, 17 og 18 foreslaaede Bestemmelser om Stattepligtens Indtrædelse alle-rede efter et Ophold af 3 Maanedre i Kommunen, om Tillægslieningens Affattelse hvert Fjerdingaar og om Stattepligtens Ophør ved Fraflytning. Jeg tror, at en stor Del af de Ulemper, som de nu gjældende For skrifter om den kommunale Beskatning medføre, derved ville blive afhjulpne.

Et andet Mindretal (Scavenius) kan vel være enig med Flertallet deri, at den nuværende kommunale Beskatning ikke paa en fuldstændig billig og retfærdig Maade deler de forskellige Kommuner imellem, idet Bedrift og Næring, naar Eieren, den Næringsdrivende, ikke har fast Ophold i den vedkommende Kommune, ofte bevirke store Udgifter for Kommunen, uden at det er muligt for denne at opnaa Noget til Dækning af disse Udgifter fra den af Bedriften, Næringen, faldende Indtægt. Feilen ligger imidlertid ikke, hvor Flertallet søger den, og kan ikke rettes retfærdigen paa den af Flertallet foreslaaede Maade. Formue- og Leilighedsskatten (Indkomstskatten i Kjøbenhavn) er efter sin Oprindelse og sin Natur en ren personlig Skat, kan som Følge heraf kun paalignes Personen, hvor denne findes, og en Partering af Personen mellem flere Kommuner, hvor han besidder Eiendomme eller driver Næring, er derfor principstridig. Dette vil nemlig have til Følge, at den rene personlige Skat — Formue- og Leilighedsskatten — vil gaa over til at blive en underlig blandet Skat, hovedsagelig vel som hidtil en personlig Skat; men ligeoverfor enkelte Indtægtskilder — og det aldeles tilfældige, nemlig saadanne, hvis Besiddere ikke bo i den Kommune, hvor Indtægtskilden er beliggende — en Skat paa Indtægtskilden. Flertallets Forslag har endvidere til Følge en dobbelt Beskatning af visse Eiendomme. Eieren af en Jordieendom betaler som saadan efter den nuværende Ordning gennem Hartkornsskatten Alt, hvad Kommunen kan forlange af ham. Boer han i den Kommune, hvor Eiendommen er beliggende, betaler han tillige en personlig Skat, boer han der ikke, har Kommunen Intet at fordrø af ham, naar han udreder sine Hartkornsbjæder. Endvidere at paalægge ham

foruden disse at udrede af sin Eiendoms Indtægt en yderligere Skat, er uretfærdigt, thi han kommer da til at betale to Gange Skat af den samme Eiendom.

Feilen ved den nuværende Ordning maa formentlig søges deri, at man kun kjender to Skatter i Kommunerne, Skat paa fast Eiendom og Formue- og Leilighedsskat. Herved har man paa en — særligt i Kjøbstæderne — urimelig Maade fritaget Næring for Beskatning. Loven af 11te Februar 1863 synes at have overset, at den personlige Skat kun for en Del kunde træde istedet for de ophævede Næringskatter. — Man maa vende tilbage til Næringskatterne. — Kan og vil man ikke dette, er det maaske muligt gennem en Omændring af Bygningsafgiften og ved at tillade ogsaa Kommunerne at paaligne saadan Afgift at opnaa tilnærmelsesvis det Samme og det paa en for Mange noget mere tiltalende Maade. — Endvidere er der en af Eiendomsfatterne, nemlig den paa Skovene hvilende, som maa indrømmes i sin nuværende Form ikke er ganske retfærdig ligeoverfor Kommunerne. En Ommatrifisering af Skovene, hvorved disse kom til at betale en i Forhold til deres Indtægtsværdi mere rimelig Kommunaafgift, kan vist med Billighed forlanges.

Medundertegnede N. Andersen erkjender, at den bestaaende Lovgivning om den kommunale Beskatning, hvorefter Ingen kan paalægges personlig Skat til en Kommune, fordi han i samme eier og driver Eiendomme, Fabrikker eller Næring, naar han bor udenfor Kommunen, i visse Tilfælde kan medføre Ubillighed mod enkelte Kommuner, og at der er Grund for Lovgivningsmagten til ved nye Lovbestemmelser at søge deslige Ubilligheder saavidt muligt fjernede. Naar jeg desuagtet ikke kan slutte mig til det af Udvalgets Flertal fremsatte Forslag, saa er det dels, fordi jeg frygter for, at Forslagets Gjennemførelse vil medføre større Vanskeligheder og Bidrøftigheder, end Sogneraadene paa Landet i Almindelighed ville have Kræfter til at overvinde, og dels og fornemmelig, fordi Flertallet indbrager blandt sine foreslaaede Skatteobjekter Ting, som jeg ikke skjønner bør indbrages derunder. Dette gjælder navnlig om Tiender. Jeg skjønner ikke, at der er større Grund til at give en Kommune Ret til at beskatte en udenfor Kommunen boende Mand af Tiender, som han eier i Kommunen, end der vilde være til at beskatte en Mand af Prioriteter, som han eier i Kommunen; og endvidere maatte Fæsteafgifter og Forpagtningsafgifter af enhver Art være ligesaa gode Skatteobjekter som Tiender.

Jeg tror derfor, at, naar man ikke vil komme ind paa Omraader, hvis Grændser ikke lade sig bestemme, saa gjør man for Landets Vedkommende bedst i at holde sig til faste Eiendomme, som eies